

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorum

VD16 B 5530

Decimaquinta Conclusio. Quod tam malefici, quàm rei in alijs criminibus, non confiteantur etiam in tortura veritatem, quandoq[ue] contingit ex incantationibus & maleficijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

ubi est periculum & importantia vitæ meæ, sic vertere mihi linguam ad dicendum, non, sicut ad dicendum sic, cum tantus sit mihi labor, dicendo non, sicut dicendo sic, & tot literæ sunt in vno verbo, sicut in alio. Profectò erat ribaldus in excellentia : attamen fuit mihi necesse eum liberare : quia nunquam voluit ad banchum iuris ratificare illud, quod dicebat in tortura. Sic Marsilius.

Decimaquinta Conclusio. *Quod tam malefici, quàm rei in alijs criminibus, non confiteantur etiam in tortura veritatem, quandoq; contingit ex incantationibus & maleficijs.*

HANC Conclusionem communiter DD. amplectuntur Marsil. in d. L. Repeti. Paul. Grilland. in tract. de quæstio. & tort. in q. 4. à num. 12. Damhaud. in rerum criminal. praxi, cap. 37. à num. 21. Eymericus in 3. par. director. Inquisitorum, in cap. De tertio modo terminandi processum in causa fidei per tormenta, & Commentator eius Francis. Pegna ibidem, comment. 39. in litera F. Malleus malef. in 3. par. q. 15. Frater Hieronym. Menchi in compendio de arte exorcistica, & stupendis operationibus Dæmonum, lib. 2. cap. 18. & lib. 3. cap. 11. huius D. libri, qui tractant de omnibus operationibus Dæmonum & maleficorum, sunt scripti

Scripti in lingua vulgari Italica, & sunt imprelli Bononiæ, Anno Dom. 1590. & nouissimè Nicolaus Remigius lib. 3. cap. 8. & 9. Dæmonolatriæ, & in hac re non potest esse dubium. Valde enim familiaris est hæc ars malefaciendi in crimine maleficorum, quod omnī ex parte Dæmonis artificio instruitur: Atq; vt scelus scelere cumuletur, solet illis suggerere, vt infanticidia innocentum infantum, aut etiam sæpè non baptizatorum committant, & deinde in cineres igne resoluant illa tenera corpuscula, aut corda excindant, & huiusmodi rebus abutantur ad inducendum taciturnitatem in tormentis. Non desunt autem multi modi Dæmonibus inducendi huiusmodi taciturnitatem in tormentis. Ex quibus, quantum nobis nunc occurrit, placet aliquos ad huius materiæ clariorem intelligentiam subiungere. Primus modus potest esse per applicationem rerum naturalium, quæ vim habeant efficiendi insensibilitatem in doloribus & tormentis, aut saltem leniendi & minuendi dolorem. Est enim Dæmon, vt suprâ etiam significatum est, peritissimus, acutissimusq; rerū naturalium perscrutator, vnde exactè cognouit herbarum, lapidum, aliarumq; rerum, quæ naturæ ordinem non transcendunt, vires & effectus. Scribit enim Albert. Magnus in lib. de secretis naturalium, vt eum allegant Paris de Puteo, in tract. Syndicatus, in c. 2. de tortura, &
Gril.

Grilland. in d. q. 4. nu. 13. quod lapis quidam
 Mesites dictus, eo quod oriatur in ciuitate ap-
 pellata Mesis in partibus orientalibus, in AE-
 gypto, contritus, & aqua, aut vino mixtus, da-
 tusq; ad potandum illi, qui torquendus est,
 inducat insensibilitatem pœnæ & cruciatus.
 Hunc lapidem rectius cum Dioscoride lib. 5.
 pharmacorum simplicium, cap. 149. & alijs,
 Memphitem appellaueris, à Memphi ciuitate.
 Secundus modus est per leuationem corporis.
 Dæmon enim cum inuisibilis & spiritualis sit,
 etiam inuisibiliter operatur, & sic potest sua
 virtute corpus malefici, aut strygis in altum e-
 leuare, vt tortura nullum dolorem inferat. Et
 sicut corpus potest in altum tollere, sic etiam
 non est eidem Dæmoni difficile pondera ele-
 uare, ita vt nequaquam corpus & eius mem-
 bra extendant. Tertium modum taciturnita-
 tem inducendi considerare possumus, per as-
 sistentiam dæmonis interius in faucibus & ore
 malefici, & eum impediens ne possit loqui.
 Nouimus enim ex Euangelio, dæmonem pos-
 se hominem reddere mutum. Hoc congruat ^{Matth. 9.}
 illi confessioni Annæ Xallæ, quæ Blainuillæ ^{Luc. 11.}
 in Lotharingia Anno Domini 1587. 5. Calend.
 Mart. supplicio affecta est, referente Nicolo
 Remigio in d. cap. 8. Hæc Anna dixit, se in
 faucibus Dæmonem suum, cum torqueretur,
 occlusum habuisse, quò facilius locutura vo-
 cem inhiheret, si fortè per doloris impatien-
 tiata

Yy

tiata

tiam ad fatendum vrgeretur. Sic qui torture assistebant, aduerterunt tortæ fauces in eum tumorem excedere, vt mentum ipsum sua elatione ferè adæquare viderentur. Haud multū dissimile, vt Grillandus narrat, accidit eo iudice Romæ. Malefica quædam antequam in torture eleuaretur, verba quædam submissa voce dicebat: deinde eleuata silebat penitus velut mortua, & nigrior apparebat in vultu carbone extincto, oculos extra caput valdè tremendos more illorum qui strangulantur, emittēs, & nihil penitus loquebatur neq; boni, neque mali. Eandem silentij necessitatem sibi à Dæmone illatam confessa est Francisca Fellæa, morte mulctata Pangæij, Anno Domini 1584. 5. id. Nouembr. Nicolao Remigio teste, quæ præterea ita occlusas ad vocem Iudicis aures se habuisse dixit, vt quàm primum is interrogaret, nihilo plus audiret, quàm si is nihil omnino loqueretur. Erat ergo huius scemine malus spiritus non solum mutus, sed etiam surdus, id est, sua præsentia mutum & surdum pro sua voluntate efficiebat. Quemadmodum Marc. 9. Spiritus à Christo eiectus erat surdus & mutus quantum ad effectum. Quarto modo inducit taciturnitatem malus spiritus per assistentiam exteriorem aut suggerendo ei, qui torquetur, ne loquatur, aut cum confortando, vt breuem quidem torturam fortiter perferat, spe vitæ longioris; aut etiam minando verbe-

verbera, si delictum confiteatur. Atq; hic mo-
 dus vt puto, maximè locum habet in eis, qui
 duritia mentis, & fortitudine corporis valent,
 de quibus ab Vlpiano in L. i. §. Quæstioni fi-
 dem. ff. de quæst. dicitur, quod pleriq; patien-
 tia siue duritia tormentorum ita tormenta cõ-
 temnunt, vt ab eis veritas exprimi nullo mo-
 do possit. Sed existimo quod hic modus mi-
 nus sit perniciosus, imò & facilius vincatur
 torturæ applicatione, & eius lenta moderatq;
 continuatione: si tamen tormenta ita adhibeã-
 tur, vt plus corpori molestiæ, quàm doloris &
 læsionis inferat. Notabile est ad hoc propo-
 situm tormenti genus, de quo Marsil. in d. L. i.
 col. 12. testatur, se experientiam sumpsisse in
 duabus fœminis maleficis, dum esset Capita-
 neus vallis Lugani, quæ tormenta alia non ti-
 muerant & vicerant, sed adhibito hoc in spa-
 cio quadraginta horarum, omnia plenè deli-
 cta confessæ fuerunt. Est autem huiusmodi
 tormenti genus, quod non lædit corpus, & est
 maximæ potentiæ ad confessionem eruendam.
 Reus ponitur super scamno ad sedendum, &
 ibi adsunt duo qui eum custodiunt, vt non
 dormiat, nec de die nec de nocte: & cum ipse
 reus inclinât caput in vnâ partem, propter
 somnum, famulus qui est ab illa parte, dat cû
 manu sibi in capite, & excitat eum, & eleuat ea-
 put: Idem facit alter famulus, quando caput
 inclinât versus suam partem, & quando illi

duo sunt defessi, & volunt dormire, alij duo noui subrogantur in locum illorum, & non permittunt vnquam dictum reum dormire & quiescere, donec omnia confiteatur, promissa sibi quiete, & in duab⁹ noctibus & vno die hoc modo defatigabitur, & confitebitur. Fatetur Marsil. sæpè se vsum hoc tormento contra obstinatos & nõ timentes tormèta, & ait: Verè nemo tã ferox inuenitur, qui huic tormèto possit resistere. Quando aut suspicio oritur maleficã penes se habere aliquid maleficij ad inducendam taciturnitatem, solent curare iudices, vt proprijs vestibibus exuatur, ne aliquod maleficium in futurum habeat. Eãdem ob causam pilos vndique iubent abradi, vt DD. mallei maleficarum, Damhauderius, Ioannes Bodinus, & post eos alij iuniores obseruãrunt.

Decimasexta Conclusio. Reus sufficienter tortus, si nihil confessus fuerit, sed in negatiua perseuerauerit, liber dimittendus & relaxandus est.

HANC tenent Eymericus in 3. part. direct. in cap. de tertio modo terminandi processum in causa fidei per tormenta. Francisc. Pegna ibid. in comment. 39. Paulus Grilland. de quæstionib. & tort. q. 7. num. 11. Marsil. in d. L. Repeti. Iacob. de Bellouiso in tract. crimin. in tit. de quæstionib. Marsil. & Alberic. in L. Edi-